

Cimlewa

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tornaverseny Afrikában.

A szerencsén fiúk messze Afrikában
 Nagy versenyt rendeznek épen mostanában.
 Lesz ott versenyszulás, rudugrás, mészázás,
 De legfőbb versenyszám lesz a — zsiráf-mászás.

Szerencsén tanár ur látjátok a képen,
 Most készíti elő iskoláját épen.
 Ki a zsiráf nyakát leggyorsabban mészázza,
 Azt nevezik majd be a versenymászásra.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljétek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Ráadásul, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta
Duzzogott és sirt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmanntól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és lányok részére
minden színű szövet, grenadin,
zefir és kieton kapható. Fehérneműkhöz
való vásznak igen nagy választékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál minden
100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” triezsti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümölcsöztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleve

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A sánta szunyog meséiből.

A három királykisasszonyról.

(Folytatás)

Amint a királyi palota kapuján a három Névtelen-fiu kifordult, egy pillanatra tanács-talanul néztek egymás szemébe. A szívük ugyan tele volt büszke boldogsággal, hogy három ilyen szépséges királykisasszonyért indulnak vakmerő vállalkozásra, de bizony egyelőre még azt sem tudták, hogyan fogják azt a vállalkozást véghezvinni. Mindenekelőtt hazamentek, feltarisznyáltak, elbucsuztak édes szüleitől, aztán egy sóhajtással nekivágtak az ország utjának.

— Fiuk — szólalt meg János, a legidősebb, mikor a város kapuin kívül voltak — valami tervet mégiscsak ki kellene sütni, mert aki terv nélkül fog bele valamibe, az előbb-utóbb megüti a bokáját. Üljünk hát le itt, erre a kőre, hányjuk-vessük csak kicsiny-ség a dolgot.

A város kapuján túl vagy ötven lépéssel nagy, kerek kő feküdt az út mellett, arra telepedett le a három Névtelen-fiu. Ott aztán haditanácsot tartottak: mit kellene tenni, hogyan kellene tenni?

— Egyszerűen csak elmegyünk mindhárom királyhoz — mondotta hevesen a legkisebbik — megértetjük velük, hogy gyalázatosság háboruba küldeni az emberek ezreit csak azért, mert három nyalka királyfinak kosarat tetszett kapni a mi három felséges kisasszonyunktól!

— Igazad van, — mondta Feri, a középső. — Ha volna igazság a világon, ez lenne az egyedüli helyes út. Csakhogy nem mindenki tartja ám gyalázatosságnak a háborút. Mások éppen ellenkezőleg nagy dicsőségnek tartják, ha verekedhetnek. Ők szegények azt hiszik, hogy a hazáért áldozzák fel az életü-

ket, pedig voltaképpen — mint most is — legtöbbször csak a hatalmasok hiúságáért kell fiatal vérüket kiontani. Ezért nem lehet egyenesen a királyhoz menni, mert ők sohasem értenének meg minket. Csak vesztett háboru után szokták szánni bánni, hogy belekezdtek, de ilyenkor még nagy legények ők. Menjünk inkább a néphez, a három háboruba induló ország népéhez. Azt figyelmeztessük, hogy micsoda veszedelem szakad rájuk a háboru képében. Tanítsuk meg az embereket, hogy háboruzni nemcsak vétek, de ostobaság is és akkor ők fogják követelni uraiktól, hogy szüntessék be a hadi készülődéseket.

János mindedig csak gondolkodott, most ő is megszólalt:

— Tudod-e testvér, hogy mi várna ezért reánk? Akasztófa! Ránk fognak, hogy lázítjuk a népeket a felsőbbtség ellen s ha még megtudnák, hogy éppen az ellenséges ország fiai vagyunk, ott helyben felhuznának mindhármunkat. Én azt mondom, találjunk ki valamit, hogy az ellenség az ő hadiszerszámaival ne tudjon hadakozni. Áztassuk el a puska-porukat, tegyük élettelené a kardjaikat, rontsuk el a fegyvergyártó gépeiket, aztán háborus-kodjanak, ha tudnak.

Hát szó, ami szó, ez se lett volna rossz tanács, csak a keresztülvitele bajos egy kicsit. Hiszen ehhez azonfelül, hogy gyors kivitelre lett volna szükség, legalább is pár száz ember kellett volna, hogy azt a rengeteg sok kardot, puskát, puska-porot, hadiszerszámot tehetetlené tegyék. Hol vesznek ők hirtelenében annyi embert?

Ahogy ilyenképpen ott tanakodnak, csak arra jön egy öreg, vak koldus. Botjával ma-

tatott a földön, úgy igyekezett megmaradni az országutján, különben nekiment volna szegény az utszéli kerékvetőknek s belezuhant volna az árokba.

— Héj bátyám — kiáltott oda Ferkó — hol vesztette el kend a szemvilágát?

— Gyilkos háboruban mérges gázokkal oltották ki a két látó szememet — sóhajtott a vak ember. — Adjatok valamit ennem, az Isten nevében.

A testvérek maguk mellé ültették az öreget, adtak neki enni jóféle uti pogácsájukból s rá egy korty friss vizet a kulacsból. Közben pedig beszédbe egyeledtek vele:

— Aztán nem gondolkozott azóta bátyó — kérdezték — hogyan lehetne megcsinálni, hogy többet háboru ne legyen a világon?

— Azóta is csak azon töröm a fejemet — mondotta az öreg — egyebet se csinállok. Az embereknek jobb volna, ha mind vakok volnának, akkor tán jobban megbecsülnék a két szemük világát s nem tennék olyan könnyen kockára, Azt mondom én nektek fiacskáim, hogy a vak ember jobban lát, mint a látó szemü. Mi látjuk, hogy milyen szörnyű szenvedések várnak az emberiségre az újabb és újabb háborukban, de ők, az épszeműek ezt nem akarják látni. Vissza kellene adni a látásukat az embereknek, akkor soha sem lenne háboru.

— Ezt mondtam én is — kiáltott fel nagy diadallal a Ferkó.

— Hát, ha ezt mondtad fiam, akkor ezt is csináld szünös-szüntelen, teljes életeden keresztül. Nyisd fel az emberek szemeit, mutasd meg nekik az igazságot, mert a hir, a pénz, a dicsőség úgy elvakítják őket, hogy attól lesznek örök életükre szerencsétlenekké.

Ferkó felállott a kőről.

— Testvéreim — mondotta — lássátok, ez az öreg ember is mit tanácsol nekem. Te azt mondtad bátya, hogy ezért akasztófa jár. Hát járjon. Titeket nem akarlak bajba sodorni magammal, ti próbáljátok meg másképen, de én ezen az egyetlen uton próbálok célt érni. Ha nem sikerülne, ugysem lennék érdemes a szép királykisasszonyom kezére s akkor pedig szívesen fogadom a halált is. Először Vörösországba megyek. Hogy mindig tudjátok, merre

jártam, mit végeztem, minden házban, ahol sikerült a szivekben világosságot gyujtanom, esténként az ablakba tétetek egy égő gyertyát. Arról megtudjátok, hogy ott jártam s ha bementek, az ilyen házakban meg fogják mondani, hogy merre vettem utamat. Nohát áldjon meg mindnyájatokat az Isten!

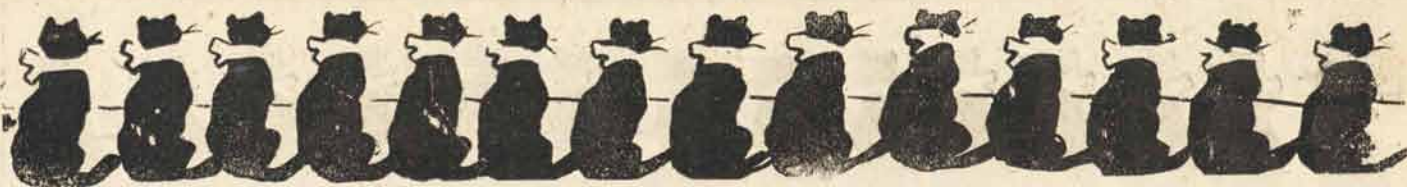
Ezzel Ferkó elköszönt s elindult kockázatos utjára. Az öreg koldus, mikor meghallotta, hogy miről van szó, vette a botját, a tarisznyáját s kijelentette, hogy ő is Ferkóval tart, jóban-rosszban mindvégig. A másik két testvér szomoruan nézett utánuk, de nem tartóztatták őket. Tudták, hogy Ferkónak helyén van a szive, meg az esze, hát oly tulságosan nem is féltették.

Mikor a Ferkó alakját már elnyelte a messzeség köde, János is feltápáskodott a kőről s ilyen szavakkal fordult legkisebbik öccséhez:

— Az Isten uja ez a Ferkó elválása, testvér. Azt akarja ezzel nekünk megmutatni a Fennvaló, hogy mindegyikünknek külön-külön kell megtennünk a magunk próbáját. Lehet, hogy később találkozunk és segítségére is lehetünk még egymásnak, de úgy látszik, hogy magunk szakállára kell a munkát megkezdenünk. Én sem várok senkitől tanácsot, te se várj. Menj csak a te egyenes utadon, próbáld ki a magad tervét. Semmit sem lehet tudni, hátha ez az ut vezet leg hamarabb célhoz. Az emberek, különösen a magas polcon ülők, gögösek ugyan, de lelkük legmélyén azok sem rosszak. Hátha egyszerű szavaidra is felülkerekedik bennük az igazságérzet és az okosság. Én pedig elindulok a magam utján. Még nem tudom ugyan, hogy miképen fogom csinálni, de utközben erősen gondolkodni fogok a dolgon és biztosan hiszem, hogy én is kitalálok valami szert, vagy mit tudom én mit és elnémitom vele a hadiszerszámok lármáját örökre. Nehány lépés multán keresztuthoz érünk, te jobbra mégy, én balra. Valahol aztán a jósors összehoz bennünket.

Egy kicsit elérékenyültek mindketten, megölelték, megcsókolták egymást, aztán a keresztutnál kezét szoritottak és elindult ki-ki a maga utján.

(Jövő vasárnap tovább megéljük.)

Lacika.

— Elbeszélés. —

A tavasz első napsugarai beszűrődtek a gyermekszoba barna függönyös ablakain s Lacika arccskájának beteges fehérségét látva, csodálkozva pihentek meg azon pár pillanatig. Mintha kérdezték volna: „Hát Lacika beteg, hogy olyan penészvirág színű?”

Az aranyos napsugarak lágymeleg érintésére a kis fekete haju sápadt baba felnyitotta nagy fekete szemeit s nyújtózkodva a másik oldalára feküdt ágyacskájában.

Édes anyja az ágy szélén várta kis fia ébredését s szeretetteljesen simította le a felborzolódt fekete hajgyűrűket a Lacika sima, hófehér homlokáról.

— Kis anyám, — szólalt meg az ébredő gyermek, — ugy-e mára engedte meg a doktor bácsi, hogy egész napra fölkeljek s még egy kicsit ki is mehessek a szobából?

— Igen, kis öregem, igen! — hagyta helyben a mama, — Ha tegnap nem fárasztott ki, hogy a délután ott hagyta ágyacskádat, hát ma egész nap fönn lehetsz.

— Te öltöztess fel, kis anyám, — kérte esdekelve Lacika.

Anyuska karjaira vette a lesoványodott kis fiút s az ágy előtti székre ültetve ráadta ingecskéjét és felső ruháit s jó melegen begöngyölgetve kivitte az udvarra.

Irénke, Ernőke és Petike már hajnal óta kint szaladgáltak a sárga fővénnyel behintett s virágágyakkal szegélyezett csinos udvaron. Örömrivalgással szaladtak Lacikó üdvözlésére.

— Lacikám, aranyos babám, jaj de jó, hogy te is kint lehetsz megint velünk, édes kicsikém! — e kedves kijelentéssel ölelte meg Irénke. Látod, már megjelentek a tavasz ragyogó napsugarai, a fehér hótakarót eloszlatták és már a talajt is fölszikkasztották.

Ma különösen szép az idő, szólott közbe a mama, Irénke te már nagy leány vagy és okos, én nekem dolgom van, de azért Lacikát itt kint hagyom, ügyelj reá, nehogy leoldja a fejről a kendőt, vagy levesse magáról a köpenyét. Remélem, hogy elvárhatok

ennyi gondosságot egy negyedik osztályos kis leánytól! Mert bizony már egy tíz éves leány nem baba s tudhat gondot viselni öt éves öcsikéjére.

— Igen, kis anyám — felelte önérzetesen Irénke. Jól vigyázok az én aranyos Laci kámra.

A mama leültette Lacikát a kis padra, ahol legjobban érték a nap éltető sugarai.

Irénke, Ernőke és Petike lapdázva szaladgáltak előtte.

És most elmondom, hogy Lacikának mi baja volt, hogy miért kellett néznie szaladgáló testvérkéit.

Hát bizony Lacika, még a tél elején volt, hogy nagyon megkedvelte a majorságudvar kacsataván a sikos jeget és gyakorta, ha a testvérei az iskolában voltak, a mama megdolgai miatt magára hagyta, unalmában kiment a kacsatóra sikankózni. A mama észrevette s megtiltotta szigorúan ezt a veszélyes mulatságot kis féltett kincsének. Lacika azonban nem hallgatott a mama intő szavára s tovább is folytatta újabb kedvtelését.

Egy napon, jaj de borzasztó is volt, a sima jégen Lacika kitörte a lábát, elterült az átlátszó jégtükrön és nem birt föllállni.

És azóta szakadatlanul ágyban feküdt s eleintén megmozdulni is alig tudott.

A tavasz első szellője megérkezett, langy fuvalmát még a beteg szoba zárt ajtóin belül is érezni lehetett és a beteg Lacika még mindig feküdt. Nemsokára azután megengedte a doktor bácsi egy-egy órára, majd egy egész délelőttre vagy délutánra fölkelni. S mire a tavasz teljes pompájában elfoglalta uralmát, Lacikának a doktor bácsi azt is megengedte, hogy egész napra fölkelhessen.

Hej, de sokszor megbánta Lacika, hogy szófogatatlan volt, hiszen olyan sokat kellett szenvednie kitört lábacskájával; most már igaz begyógyult, de sajnos, a telet, a szép fehér telet odabent, a szoba falai közt kellett átunatkoznia,

No de most annál jobban élvezte a friss levegőt.

A langymeleg tavaszi szellő megtépdeste, rázogatta a meleg fejkendő alul kicsuszott fekete göndör fürtöket s édes virágillatos csókokat lehelt a fehér arcocskára, mintha ott is virágot akarna nyitni, piros rózsát, mint a kertek zöldleves rózsabokrain, vagy a zöldelő mezők illatos füvei között.

A napsugarak aranyos fénnel fonták körül s most már nem csodálkoztak Lacika arcának fehér színén, mert kiolvasták a történeteket a kis fiu boldogságban uszó, ragyogó fekete szeméből.

Fecske párok röpdöstek fölötte az üde, kristálytisza, illatos légben s amint a veranda eresze alá kis csőrükben apró szőr- és szalmaszalakat, meg sarat hordtak fészeképítésre,

azalatt élénk csicsergéssel zavarták föl Lacikát mélézó gondolataiból: Lacika, szeresd a jó mamát és papát, légy szófogadó és tartsd be a parancsaikat, ők mindig javadat akarják, soha olyat nem tanácsolnak, ami rosszra vezetessen, légy hát engedelmes, szófogadó, mert csak így fognak szeretni az emberek!

A susogó tavaszi szellő még azt is hozzátette: Lásd Lacika ha mindig szófogadó lettél volna, most nem kellene ülve nézned testvéreid vidám mulatozását.

A napsugár sem állta meg szó nélkül.

Rászállt a Lacika mosolygó arcocskájára s édes, intő jóakarattal susogta fülecskéjébe.

Lacika légy jó,
Légy szófogadó!
Megáld az Isten,
A Mindenható!

A tavasz születésére.

*Mindenfelé olvad a hó.
Vége lesz a télnek;
Vándorfecskék, vándorgólyák
Ujra visszatérnek.*

*Nem sokára itt kelepel
Már a hosszú gólya;
A bokrok közt fölzeng újra
Majd a madár nóta.*

*Kizöldel a szép természet,
Lombruha lesz rajta;
S tél apó meg fáradt fejét
Nyugalomra hajtja.*

*És helyébe majd beköszönt
A tavasz tündére,
Virágokat szórva majd
A zuzmara helyére.*

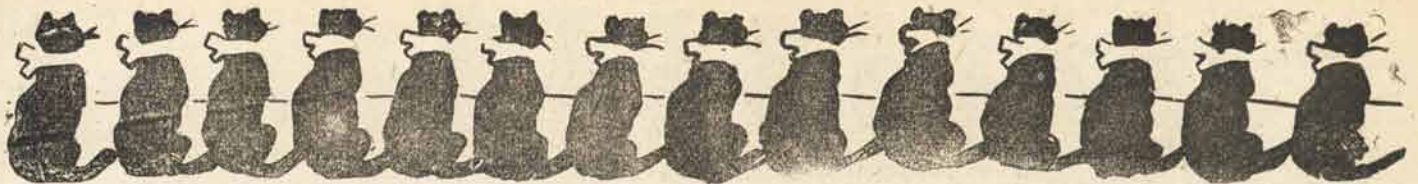
*Rajta, rajta kis barátim
Köszöntsük a drágát,
Édes dallal ödvözöljük
A tavasz leányát.*

Köszöntő vers apuka nevenapjára.

*Itt a tavasz, nincs már messze,
Vissza jö a szép kis fecske,
Vissza jö a fecske, gólya,
Apukát az Isten óvja.*

*Mindig legyen boldog élte,
Folyton csak az öröm érje,
Kerülje el majd a bánat . . .
Isten óvd meg apukámat.*

*Soká, soká, soká éljen
Csak szeressen és reméljen,
Boldogítsa mamukámat,
Isten óvd meg apukámat.*

A hóvirág meséje.

Irta: *Wellman Lujzika.*

Nagy volt az izgatottság Tündérorszáiban. Elűnt a királynő legkedvesebb udvarhölgye, a bájos Kasztilla, akit valamenyi udvarhölgye között a legjobban szeretett. Kiadták a parancsot, hogy Tündérország apraja, nagyja mind menjen keresésére és ha megtalálták, vigyék a királynő elé, de senki sem akadt nyomára.

Egyszer egy szép nyári alkonyon, amikor a nap utolsó sugárkája is rányomta bucsucsókját a palota karcsu tornyára, amikor a kicsiny virágok is álomra hajtották fejcskéiket és elhangzott a füleinél háláadó esti dala, megérkezett Kasztilla a királyi palotába. A ruhája gyűrött, kopott, a topánkája szakadt volt. Arany-szőke haja kuszált fürtökben omlott vállaira, nagyon fáradtnak látszott. De a kezében volt valami, ami rögtön felkeltette a tündérek érdeklődését. Kicsiny bokréta volt, apró virágokból kötve, amely virágoknak színe fehér volt, mint a frissen esett hó s a közepükben csillogott, ragyogott valami, mintha gyémánt lett volna. Honnan vetted ezt a kis bokrétát? hogy hívják ezeket a virágokat? Kérdezte a királynő Kasztillát. Hosszu történet az — szölt, Kasztilla — de ha türelmesek lesztek, elmondom.

Vagy három nappal ez előtt, egy este, mikor kint sétáltam akeriben, találkoztam a kedves esti szellővel. Megkérdeztem tőle, hol volt messze járt és kértem, meséljen nekem. És ő mesélt. Csodálatos dolgokat mondott egy másik birodalomról, ahol emberek élnek és a hol az élet nem tart örökké. Elfogott a vágy, látni azt a különös országot s nem nyugodtam addig, amíg a szellő el nem vitt magával Gyorsan suhantunk a rózsaszínű felhők között, mégis utunk sokáig tartott. Végre elérkeztünk az óhajtott ország közelébe. De mily nagy volt csalódásom. A csillogó kupolák helyett, mellyel képzeletem a földet felruházta, kopár, fekete hegyek meredtek felénk; az andalító légi zene helyett örökös ropogás, dübörgés hallatszott. Megrémülve simultam barátomhoz s remegve kérdeztem tőle: Mi ez a különös zaj? Csak nem a gonosz szellemek ütötték fel tanyájukat a földön? Nem — felelte a szellő. Az emberek küzdenek, háboruszkodnak egymással. Egy pokoli gép, az ágyu hallatja a dübörgő hangokat,

mellyel ez emberek ölik, pusztítják egymást. Most már szívesen visszafordultam volna, de nem lehetett. A szellő nagyon fáradt volt, pihenni akart. Leszálltunk hát a földre.

Borzadva néztem körül. Mellettünk emberek feküdtek a földön. Az egyik már mozdulatlan volt, a másik még élt.

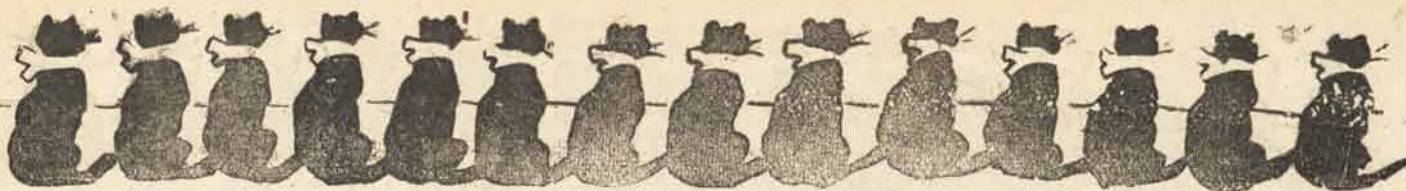
Odamentem hozzá s figyeltem elhaló szavára. Boriskám, édes kis lányom . . . sugta reszkető ajakkal s szemei a végtelen távolba meredtek. — Mély részvéttel néztem rá. Gondoltam, hogy tehetném utolsó óráját boldoggá. Eszembe jutott, hogy van nekem egy fátylam, melyben mindenki meglátja azt, a mit kíván. Elővettem és az öreg katona elé tartottam. Nézz bele és gondolj Boriskára — sugtam halkán. A katona belenézett és boldogan mosolygott. Szemében megjelent valami csillogó, ragyogó, amit az emberek úgy hívnak hogy könny.

Lassan pergett alá arcán, aztán lehullott a földre. S ime mi történt. Hófehér kicsiny virág dugta ki fejét a föld alól, amelynek színe fehér volt, mint a hó s a közepén ott csillogott a haldokló katona boldogságának tanujele. Mellette több virágocskát is ki, melyeket összeszedtem és elhoztam neked szeretett királynőm, hogy ezáltal is kimutassam irántad való szeretetemet.

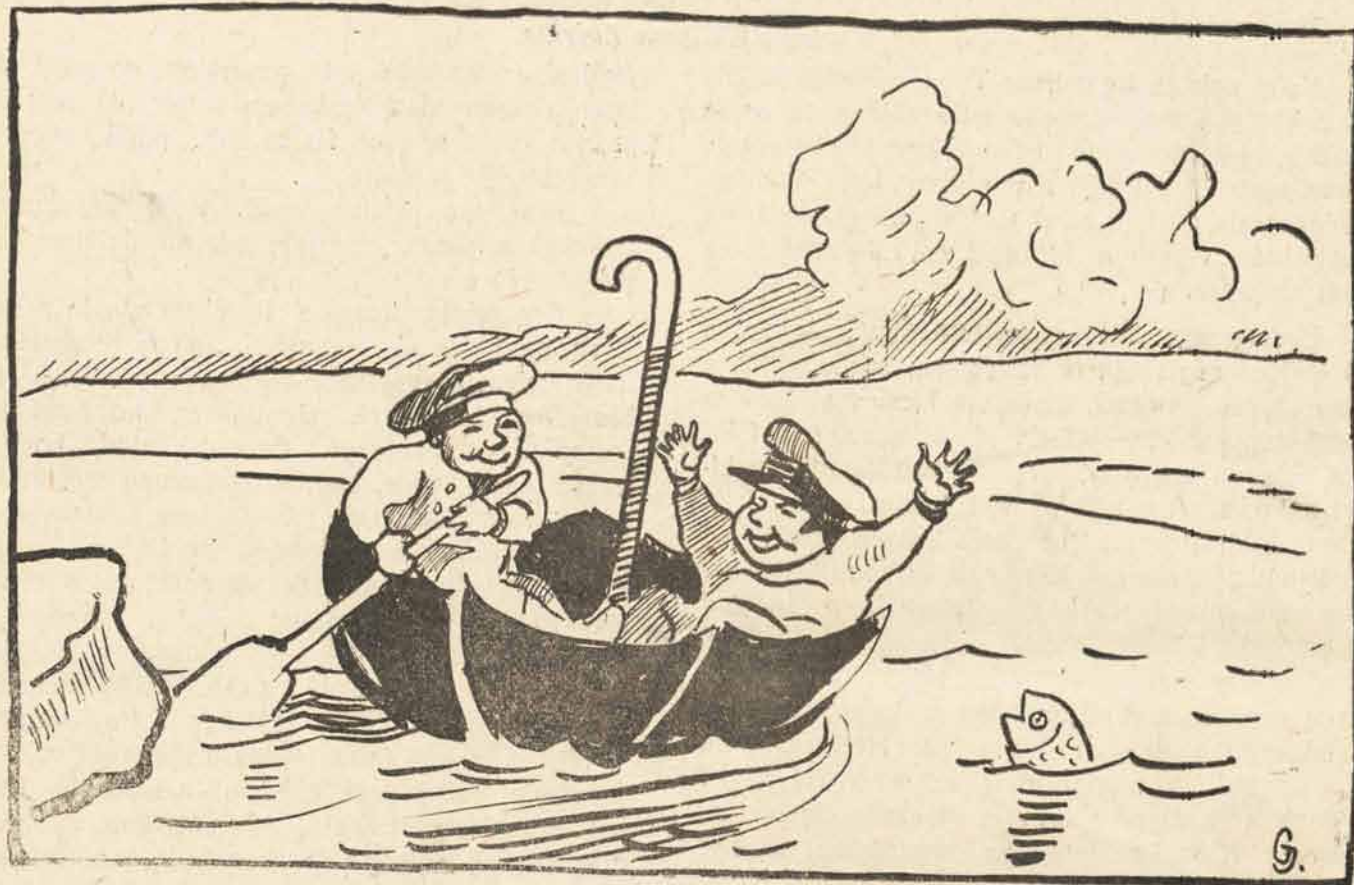
Köszönöm, szölt megindulva a királyné. Jó szíved igen meghatótt. Jutalmul te légy e kicsiny virág védő tündére, melynek neve hóvirág legyen. Akkor nyílják ezen virágocskát, mikor kis társai téli álmukat aluszák meg. Legyen a hóvirág az emberek első öröme a tél után, legyen ez a tavasz első hirdetője. — Azóta a kicsiny hóvirág már kora tavasszal kinyitja hófehér szirmait s boldog örömmel hirdeti a világ minden tája felé: Itt a kikelet, a felújulás, az élet, emberek, örvendjétek!

A BATA

cipőáruházban megérkeztek a fehér-
vászoncipők és tavaszi ujdonságok!
Str. Mihai Viteazul (Rákóczi-u.) 10. Hangya mellett.

Furcsa csónakázás.

A Zoltánék kertje mögött
Van egy remek halastó,
Halastónak fényes tükre
Oly kívánság – dagasztó.

Zolti, meg a Sanyi öccse
Arra vágnak régesrég,
Hogy magukat a csónakban
Egyszer kievezhessék.

Hanem hát a nagy csónakot
Nem bízzák ám gyerekre,
Kikötik láncsal, lakattal
A parthoz egy cövekcre.

Ők már régen mesterkedtek,
Hogy a láncot eloldják,
De a lakat titkos lakat,
S lefeszíteni sem tudják.

Egyszer csak a Zolti gyerek
Megszólal nagy komolyan:
„Lesz itt csónak Sándor ecsém,
A tengeren sincs olyan.”

S mialatt a jó nagyapó
Déli álmát aludta,
Roppant szürke esernyőjét
Zolti bizony kilopta.

Hamarosan kifeszítik
Hát az öreg jószágot,
S vízre száll a két tengerész!
Ponty még ilyet nem látott.

Felüti fejét a vízből
Szemét, száját eltátja:
Miféle csónakban evez
Az ő két kis barátja?

Nézd, Zolti a lapátot mily
Szakértően forgatja,
Sanyi tapsol örömeiben
Jó nagyokat rikkantva.

De akkor lesz ám hadd-el-hadd,
Ha felfordul a csónak,
Nem való a vén esernyő
Vízre, csatahajónak.

ÖREG DIÁK.

Tavaszi játék.

Hoplá Jankó, Pista, Palkó, Kelemen!
Tavas napja felragyogott az egen.
Ki a rétre! Vége van a leckének,
Jobb a kedvünk, mint a fúrge kacskének.

Jankó mondja: — de jó volna egy labda,
Játszhatnánk most kótyát itt a szabadba!
Pista mondja: — inkább futballt szeretnék,
Hej, ha pénzünk volna, milyent vehetnék!

Kikotorják zsebükből a pénzeket,
Össze-vissza három lejük ha lehet.
Ebből bizony kis labdára sem telik,
Jankó szegény majdhogy elpityeredik.

Palkó mondja: — Sohse busulj cimborám!
Itt a jókedv most a fő, nem a „dohány“.
Van jó kedvünk, gyors lábunk, meg két kezünk,
Meglásd, milyen nagy játékot rendezünk.

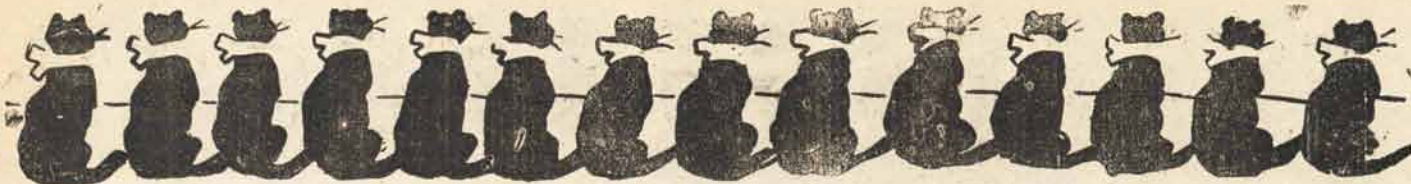
Elsőbben is bukj le komám Kelemen,
Mi meg rendre átugrálunk fejedem.
Aki aztán átalugrott, fut tovább
S pár lépésre ő is görbe hátat ad.

Elsőnek hát megbukik a Kelemen.
A többiek sorba állnak hirtelen,
Az iramot Palkó gyerek vezeti
S hipp-hopp magát Kelemenen átveti.

Tömzsi Pista rugaszkodik utána,
A földet is alig éri a lába,
Hátul a kis Jankó vágat szuszogva,
Nem csodálnám azt se, ha elvágódna.

»Mind a három átugrott már fejemen,
Most jövök én!« — rikkant vigan Kelemen.
Feltekint — hát már a többi kis betyár,
Usgyi, vesd el, nagy kacagva messze jár.

ÖREG DIÁK.

A három tarka lepke története.

Pistának szünetje volt, nem kellett iskolába mennie. Fogta tehát magát s kora reggel már kísért a hegyek közé. Szaladgált, futkosott egész délelőtt, úgy, hogy alaposan kifáradt. Egyszerre csak három pillangót pillantott meg, amelyek körülropták Pistát. Az egyik égő piros színű volt, a másik azurkék, a harmadik pedig narancssárga. Jaj, be szeretne volna elfogni őket. Elfelejtette fáradtságát s futott a tarka pillangók után. A három lepke pedig mindegyre ott cikázott előtte, mintha csalogatták volna a fiút maguk után.

Ment is ez utánuk. A lepkék beröpültek az erdővel borított völgybe. Pista szaladt utánuk.

Igy értek el egy patakhoz, amelyen hid vezetett át egy szigetre. A szigetet sűrű erdő borította. A pillangók átröpültek a patakon, Pista is átszaladt a hidacsán s futott a lepkék után. Egyszerre csak benn volt az erdőben s hiába kutatta tovább a pillangókat, mert nem akadt reájuk. Eltűntek a szeme elől.

Amint így haladt előre hát egyszerre csak egy gyönyörű szép kertben találta magát, amelynek kelles közepén pompás palota állott. A palota előtt két vizű tavacska terült el, partjain dús növényzet zöldellett s a habokon fönséges szép fehér hattyúk uszkáltak.

Pista csodálattal eltelve bámult ezeken s szinte félve lépett be a márvány palotába. Végighaladva a márványtermen, végre eljutott a palota legszebb termébe, amelynek falait színes márvány borította.

Itt három bájos leányka üdvözölte mosolygós arccal Pistát. Az egyik vérpiros, a másik azurkék és a harmadik narancssárga ruhát viselt. A polcon pedig három pár lepkeszárny volt: az egyik a vérpiros, a másik azurkék s a harmadik pedig narancssárga színű.

Megszólint most a vérpiros ruhájú leányka:

— Csodálkozol úgy-e, hogy hová kerültél? Ez Álomország, a kastély pedig, hová beléptél az Álom palotája. Mi a Természet tündérének vagyunk leányai, kiket egy gonosz varázsló pillangókká változtatott át s csak ha íthon vagyunk, ölthetjük föl való alakunkat s vetnetjük le szárnyainkat, amelyeket ott láthatsz a polcon. Akarsz-e velünk maradni?

— Örömmel maradok veletek — válaszolt Pista — mer' itt minden csodásan szép.

— Itt maradhatsz, de meg kell ígérned, hogy lepkét sohasem fogsz többet megölni, mert úgy lehet, hogy épen közülünk ölnél egyet meg.

— Megfogadom, hogy nem ölök meg lepkét soha.

— Ugy akkor itt maradhatsz, szórakozhatsz velünk, futkoshatsz a kertünkben.

Pista egész nap a három pillangó testvérrel játszott. Délben láthatatlan kezek asztalt terítettek számukra, hogy kedvükre lakmározhattak.

Csodát látott, beszélgettek s énekeltek s ha leszállt az este akkor a palotában folytatták a mulatozást. Csupa öröm s derű volt itt az élet. Nem zavarta Pista boldogságát más, csak az, hogy nem mehetett többé kis faluja felé, ahol szülei és kis testvérekéi laktak. Ezeket nem tudta Pista feledni s mentől nagyobb ideje már, hogy elszakadt közülök, annál inkább sorvasztotta szívét a vágyakozás utánuk. Bánat ült ki az arcára. A három testvér jól látta ezt A legidősebb így szólt egy napon Pistához:

— Jól tudjuk, hogy a honvág eseszt téged s szeretnél hazatérni édes anyádhoz és testvéreidhez. Ennek azonban csak egy módja van. Majd ha újra lepkévé változtunk, vedd elő onnan a sarokból azt a hálót és fogj meg bennünket. Mihelvt aztán türe tüztél minket, a gonosz varázsló megbékül majd, a kastély eltűnik s te nyugodtan hazatérhatsz falucskádba.

Pista erre keservesen elkezdett zokogni és fölkiáltott:

— Nem, nem! Inkább sohse lássam anyámat és testvéreimet, de közületek nem tudnék bántani egyet sem.

Mosolyogva folytatta most a legnagyobb.

— Csak próbára akartunk tenni. Teljesüljön kívánságod, térj vissza faludba.

Pista elbucsuzott a tündérlánykáktól és megindult hazafelé. De egyszerre csodás bággyadság szállta meg testét. Kénytelen volt lefeküdni a fűbe. Mikor felébredt, már esteledett s ott találta magát a hegyoldalban, régi kedvenc pihenő helyén.

Gyorsan felugrott s futva szaladt hazafelé. Otthon azután elmesélte, hogy hol járt.

— Na, te ugyan mélyen alhattál, hogy ennyi mindent össze tudtál álmodni — mondotta nevetve édesanyja.

Pista nem akarta ezt sehogyse elhinni s gyakran kiment újra meg újra a mezőre s kereste egyre

a patakot s azon átvezető hidacskát, de bizony hiába, mert nem akadt rá újból az Álmodás palotájára. A három pillangót se látta többé újra meg.

De ha egy-egy lepkét látott cikázni a levegőben, mindég az öltött az eszébe, hogy ez is talán valamelyes hozzátartozója az ő kis tündérei-nek, akikkel olyan boldog időket élt át Álomországban egyszer.

Baba piac.

*Kicsi csupor a nagy csupron
Egymás hátán a piacon.
Kis lábos, nagy kancsó
Miben a must jaj be jó.*

*Földvári füles tál
Abból eszik Péter—Pál.
Van még egy füles edény
Minek nevét nem mondom én . . .*

*Kicsi tányér, nagy tányér
Kapható egy aranyér,*

*Mázosedény ferdén áll,
Ha eltörik, biz' nagy kár.*

*Tésztaszűrő, serpenyő
Mákos tészta benne fő.
Pecsenyéstál levesmerő
Kicsi és nagy fazékfedő.*

*Levesestál, szószostál
Pecsenyéstál, cseréptál.
Kicsi bögre, nagy bögre
Abban főz a Bözsike.*

Gyula bácsi.

Vándoruton.

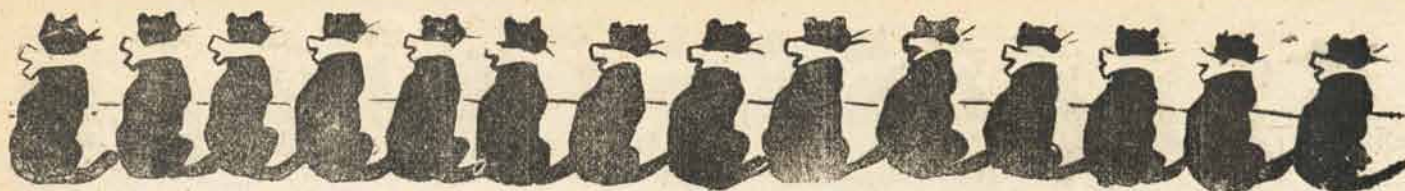
Itt a kikelet, március hó 21-én hivatalosan is beköszöntött, amely naptól kezdve számítjuk a tavaszt. A szabad természetben azonban már előbb nyilatkozott meg a kikelet kedves, bájos szelleme. Már 15-ike táján nyíltak apró kis virágocskák, fakadt először a mogyoróbokor barkája, a szilfa apró virága. 19-én pedig már egy szép, sárga virág, a csupasz-virágu jázmin nyílt egész pompájában künn a szabad kertben. Ugyancsak ekkor apró, kék virágocskák virtottak a szőlőhegy agyagos lejtőin a tavaszi kásafüvel egyetemben, melyekhez harmadikul szegődött a pásztor-tarsóka tavaszi kis válfaja, szép, csinos, kis fehér virágaival.

Ezek előtt nyílt a hó felett a karácsonyi rózsza szép, nagy virágokkal s később utána bujt elő hideg takarója alul a kikeleti hóvirág s a vizenyős rétek egészen sárgák a nagyvirágu gólyahirtől.

Ez a tavasz csalhatatlan hirnöke, utána jönnek messze-messze vidékekről a madarak ezrei, amelyek most készülődnek, most tanácskoznak, hogyan hagyják oda azt a földet, amely öt hónapon át olyan hűségesen elartotta őket.

Csodálatos egy kép tárul itt a szemünk elé. Egy afrikai mocsár gyűjtőpontján vagyunk.

A vándormadarak mindenféle faja gyülekezett itt össze; olyanok kerültek itt egymás

társaságába, amilyenek soha azelőtt együtt nem éltek.

A vízben halász a zacskós csőrű gödény-pelikán, odább a parton egy kanalas gémpár keresi eledelét, ezekkel szemben kócsagok vagy pémek gázolnak, mellettük a lilék sűrögnek, föntebb a füz odvas ágai mellett a mélyhangu bölömbikák huzódtak meg, míg fenn a magasban pedig az elindult vándormadarak mérhetetlen csapata szeli a léget, odafelé tartva, ahol a puha fészkek, a boldog családi élet vár rájuk. Nehéz, fáradságos út ez és amellet hosszú és veszélyes nagyon. Sok, nagyon sok vész el, mielőtt célhoz jutna. Viharok, elemi csapások, de leginkább az önző, a kegyetlen ember pusztítja őket.

A szegény fürjeket, fecskéket, foglyokat s énekes madarakat ezrével meg ezrével szokták a tengerparti városok lakói agyonütni, ki-mélet nélkül elpusztítani.

Az a szívzaggató siránkozás, amelyet az ilyen madarak hallatnak, egy cseppet sem indítja meg a kegyetlen szívű embereket, sőt ellenkezőleg, még inkább felcsigázza öldöklő kedvüket.

És azok a szegény madarak nem tudnak védekezni, az ember pedig olyan kegyetlen, olyan szívtelen!

A madarak március havában kezdenek vándorolni, a legtöbben különös alakban repülnek. A darvak V betű alakban vagy ék alakban repülnek, amelynek éle előre áll; majd meg hosszú egyenes vonalban repülnek. A vadludak egyenes vonalban repülnek. A gólyák majd ferde, majd egyenes vonalban repülnek. A varjak s más madarak csapatokra osztva repülnek.

Minden vándormadár fajnak megvan a maga repülési módja, alakja, amelyben ezt a rengeteg nagy utat megteszik.

Sokat, nagyon sokat kellene erről még írnom, hogy a madárvilágnak ezt a jelenségét megmagyarázhassam, de már mára elég lesz, mert hosszúra nyulnék ez a cikkecske. Már pedig odakünn melegen süt a nap, fakad a virág, zöldel a lomb és a légben megszólal a kelepelő gólya: kelep; kelep, jertek, jertek.

Menjete ki eleikbe és kiáltásatok szívből fakadó meleg üdvözlétet: Fogadj Isten!

Naplóm.

március 23. — A múlt héten is irtam én naplót, de nem került bele a Cimborába, mert az öreg Cimborá azt mondta, ezt a naplót nem teszi ki az újságba, mert elrontom vele a többi fiukat. Pedig igazán nem volt benne semmi olyasmi. Legalább is én azt hiszem, hogy nem; de hát az öreg Cimborá jobban tudja, mert ő már nagy ember, én meg kicsi fiu vagyok. Bántott is a dolog nagyon és elhatároztam, hogy nem írok többé naplót.

Aztáb így is volt egészen tegnapig, de tegnap megint olyan csuda eset történt, hogy nem állom meg: el kell mondani.

A tanító ur azzal jött be reggel az osztályba, hogy ma nem lesz felelés, ma nem lesz magyarázás, nem lesz semmi, mert az ilyen gyerekek, mint mi, nem érdemlik meg, hogy a tanító ur kinlódjon velünk, mert mi haszontalan, komisz kölykök vagyunk. Hétfőn feladott egy verset a tanító ur keddre, kedden végig kiszólitotta az egész osztályt belőle; de

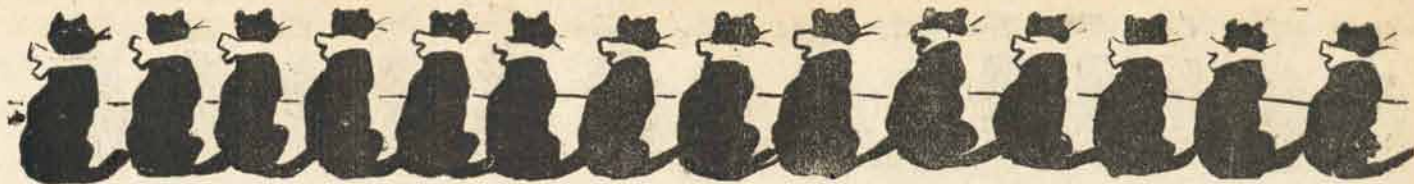
senki sem tudta a verset. Ezért volt a nagy harag és ezért mondta a tanító ur, hogy nem lesz se felelés, se semmi.

Nagyon-nagy cserd lett az osztályban, mikor a tanító ur ezt mondta, mert a tanító ur ezt nagyon hangosan mondta és a mi tanító urunk sohasem szokott ilyen hangosan lármázni. Ha ő lármázik csak csendesesen lármázik.

A kis Weisz Kálmán úgy megijedt, hogy kiejtette a csigát a kezéből és az végiggurult a padok alatt. A Rosner elkezdett erre nevetni, de mi többiek, egyikőnk sem mert nevetni, mert a tanító urnak nagyon villogott a szeme.

— Majd megtanítalak én benneteket verset tanulni. Addig innen nem megy haza senki, míg a verset szóról szóra, betüről betüre meg nem tanulta.

— Gajzágó! Te gyere fel ide. Ül az asztalomhoz és vigyázni fogsz, hogy senki se beszélgessen, hanem mindenki tanuljon. Majd adok én Nektek!

mondotta a tanító ur és dühösen kiment az osztályból.

Gajzágó fel is ment vigyázónak, mire mi mind elkezdtünk tanulni.

Egy jó darabig nagy csend volt.

Egyszerre csak az utolsó padból megszólal a kis Boros, aki Szendrey mellett ül:

— Te, Gajzágó, én csak hangosan tudok tanulni.

— Itt nem lehet hangosan tanulni, mondotta Gajzágó, itt mindenkinek csendesen kell tanulni.

— Én nem tudok — válaszolta Boros. — Ha nem lehet hangosan tanulni, akkor én nem tanulok.

— Akkor én meg feljelentelek a tanító urnak.

— Jelents fel, Én akkor sem tudok csendesen tanulni.

— Borosnak igaza van — szölt a dologba Szendrei — Én sem tudok csendesen tanulni. Csendesen nem lehet tanulni.

Eddig ugyan az egész osztály tudott csendesen tanulni, de most egyszerre mindenki egyhangulag azt kiabálta, hogy nem tud csendesen tanulni.

Szegény Gajzágó azt sem tudta, mit csináljon. A tanító ur azért állította oda, hogy vigyázzon a csendre, meg arra, hogy mindenki tanuljon és most egyszerre nem tanult senki, hanem végtelen lármával mindenki azt ordította, hogy nem tud csendesen tanulni.

Gajzágó ott állt egy darabig sápadtan és dühösen, aztán elindult az ajtó felé, hogy ő most megy a tanító urhoz és feljelent bennünket.

Erre Szendrei, meg Boros kirohantak a padból és elállították az ajtót, nem engedték ki Gajzágót, Gajzágó félrelökte Szendreit, Boros hátbavágta Gajzágót, a kis Weisz papirgolyót dobált a verekedőkre és a Friedmann, aki még a tavaly óta nagyon haragszik Gajzágóra, felkapta a szivacsot és bemázgálta vele a Gajzágó arcát.

Erre aztán olyan történt, amit nem látott még senki. Az egész osztály elkezdett veszekedni. A Gajzágó pártiak az ajtóért harcoltak, hogy kimehessen a vigyázó bejelenteni a tanító urnak, hogy mi történt itt tulajdonképpen. A másik párt, a Friedmann, meg a Szendrey pártja azért küzdött, hogy ne mehessen ki a Gajzágó.

Mikor a legnagyobb volt a verekedés és mikor már én is kaptam valakitől, nem tudom kitől egy pofont, belépett a tanító ur.

Egyszerre olyan csend lett, mint még soha. Akik a földön feküdtek, felugrottak hirtelen, akik piszko-

sak lettek a verekedéstől, nem merték magukat leporolni. Az egész osztály reszketve és félve a tanító urra meredt, aki felment az emelvényre, leült az asztal mellé és csendesen csak ennyit mondott:

— Kik kezdték? Álljanak fel, akik kezdték?

Senki sem állt fel.

— Ki kezdte? Mégegyszer kérdem!

Senki sem felelt.

— Gajzágó, holnap reggelre összeírod nekem, hogy kik verekedtek?

— Igenis tanító ur!

— Most pedig Poczok, állj fel és mond el a verset.

Felálltam, de nem tudtam elmondani a verset.

— Gajzágó ird fel a Poczok nevét is.

És a tanító ur sorban felhívott mindenkit és sorban fel ratta a nevét mindenkinek, aki nem tudta a verset.

Tizenketten nem tudták a verset. Vagy ugyanannyian verekedtek is.

Istenem, mi lesz velünk?

A jövő Cimborában megírom majd, hogy hogyan is végződött a dolog.

Nagyon félek. Apukának el sem merem mondani.

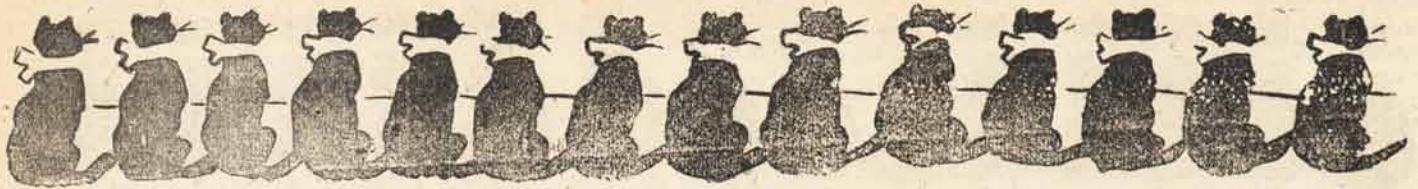
POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Szamossy Arankának A Margitka megfejtése a multkori levélből biztosan elkallódot. Most megkaptuk. Csak meg ne haragudj Aranka, nem szeretném, ha egy kis cimbora aprehendálna rám, aki olyan kedves leveleket tud írni, mint te. **Nádas Incinek**: Örülök neki Incike, hogy szereted a Cimborát. Halmiban biztosan nem csinálnak ilyen újságot, ugy-e? A megfejtéseid jók. **Csengery Lacinak**: Az első számot elküldöm édes apádnak az irodába. De többet azt ne merd ám írni Lizikére, hogy undok. Hogy szabad egy védtelen nőt így megsérteni? Ezért a strandon bemártalak a vízbe. — **Papolczy Magdusnak**: Friczinek őszinte részvétemet küldöm, remélem, hogy sérülése nem súlyos, bár egy jól nevelt kis kutyánál aggasztó tünet, ha otthagya a vajás kenyeret. Ámbátor az is lehet, hogy a sok babaruha megfeküdte szegénynek a gyomrát, most azért nem tud vajás kenyeret enni. Na, reméljük, hogy rendbe jön minden. Ellukát üdvözlöm és legyetek jóban egymással. Hát ő miért nem ír? — **Nagy Jolánkának**: Ha egyszer a kalapból a te neved fog kijönni, akkor megkapod a mesés könyvet. Igyekezz megfejteni a rejtvényeket, aztán, egyszer csak, meglátod, kijön a neved. — **Schäfer Lászlónak**: A rejtvényed jó,

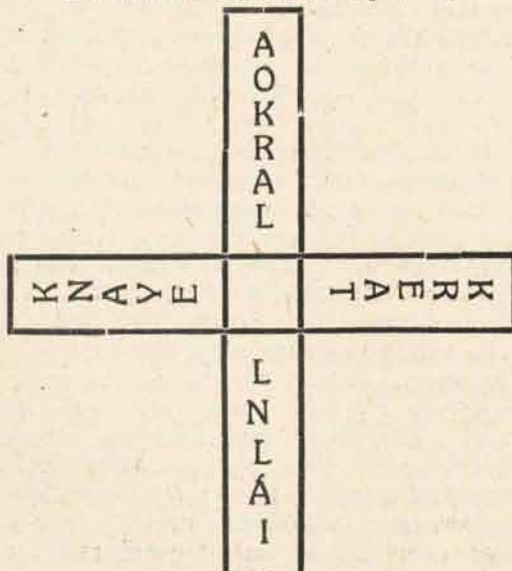

Laczkó, csak az a hibája, hogy már más is beküldte előttem. Igyekezni valami újat kitalálni. — **Hutika Dezsőnek**: A számrejtvény csak úgy jó, ha felülről lefelé és oldalt is ugyanazon számokat kell elhelyezni. Figyeld meg a számrejtvények megfejtéseit, azokból meglátod, hogy kell felállítani a rejtvényt. Ha kíváncsi vagy a Cimborá előbbi számára, ird meg, hogy melyik hiányzik, elküldöm neked. Gyűjtsd össze és majd köntesd be. — **Gottlieb Katának**: Ha nem kaptál választ, az azt jelenti, hogy nem kaptam meg a leveledet. Mert én minden kis cimborá levelére válaszolok. — **Barazsu Jóskának**: Szívesen veszünk a kis cimborák közt Jóska. A rejtvényeidből meg majd választok. — **Fuchs Annának**: A rejtvény jó, de ez a hibája, hogy csak a helybeli kis cimborák tudják megfejteni, azok közül is csak azok, akik a színészeket ismerik. Már pedig nekünk olyan rejtvényeket kell közölni, amelyet a más városban lakó kis cimborák is meg tudnak fejteni és azok is, akik nem járnak színházba. **Kövess Palkónak**: Intézkedtem Palkó, hogy megkapd a hiányzó számokat. **Friedman Imre** kis cimboránk szeretne Verne könyveket és indián kalauzokat olvasni. Ha a kis cimborák között van valakinek ilyen könyve, küldje be hozzánk. Imre igéri, hogy vigyázni fog a könyvre és tisztán juttatja vissza. **Glück Imre**: Semmi baja Poczkok Pistinek. Egészséges, mint a makk. Nem azért nem irt a múlt vasárnap, másért, egészen másért. Olvassad csak el ezt a számot. megírja ő maga, hogy mi volt a baj. — **Több kis cimborának** a jövő héten válaszolok.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Szélmalom rejtvény.

Beküldte: Helmeccy Pál.

Szórejtvény.

Szr 3.

Szórejtvény.

Beküldte: Gutman Lajcsi.

Teg—Nap

A Cimborá 4. számában közölt rejtvények megfejtései:
Dalos madár sir magában
Hatalmas.
Két tűz között

Helyesen megfejtették: Szegál Jo'án, Csáti Évi és Pista, Némay Feri, Blau Imre, Klein Irma, Sepsi János, Klein Gyula, Fekete Gábor Péter, Fried Sanyi és Béla, Gottlieb Kata, Schreier Ilonka és Margitka, Berger Kálmán, Nagy Bözske, Kardos László, Weinberger Bözske és Bandi, Hudacsék József, Pekker Alice, Vajda Ilonka, Szamosy Aranka, Lévy Margit, Traub Rózsi, Nádas Inci, Steiger Béla, Földes László és Imre, Rosenfeld Lili, Gutman Lajcsi, Nagy Ildikó, Ármány Pali, Nagy Laci, Csengery Laci, Unger-Ullmann Zoltán, Lövy Lenke, Szabó László, Pilhofer Oszi, Papp Juliska, Kertész Gabi, Zuckermann Bözske és Margit, Mittler Jenő. Neubauer Ferencz, Glück Imre, Szász László, Tabajdi Gyuszi, Böhm Károly, Reich Lily, Erdős Béla, Palika, Schwartz Gabi, Boros Lily, Moldován Juliska és István, Sztupka Sándor, Ignáth József, Valicskó Ilonka, Goldfinger Tibor, Garai János, Helmeccy Pál.

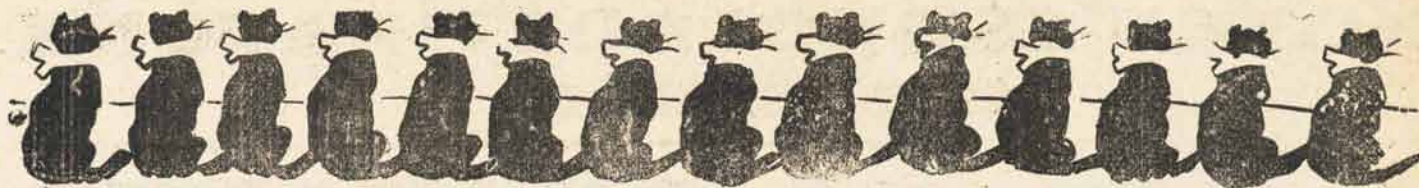
A megfejtők nevét beletettük egy kalapba és onnan kihúztunk három nevet, akik meséskönyvet kapnak.

A következő három kis cimborá neve jött ki:
Vajda Ilonka, Nagy Laci, Erdős Béla.

Minél többen fejtették meg ezeket a rejtvényeket. A rejtvényfejtés jó és hasznos mulatság. Örül az ember, ha teljes eredményre jut és ezenfelül is a rejtvények értelmének kiokoskodása élesíti elméteket, fejlesztli leleményességeteket.

Aki helyesen megfejt a «Cimborá» mai számának rejtvényeit, az írja meg a megfejtést a Cimborá szerkesztőjének. A megfejtők között három szép meséskönyvet fogunk kiosorolni és a szerencséseken felül leközzöljük a lapban mindazoknak nevét, akik a Cimborá mai rejtvényeit helyesen fejtették meg.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimborá nyolcadik száma közli. A megfejtéseket március 25-ig kell beküldeni.

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módokra, az eszetre. Annyi sok sok gyermekkel, amennyi a Cimborát olvassa, külön-külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Irájatok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra irjátok meg nekünk, melyik volt az az örömetök, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveti, hogy például »akkor örültem legjobban, amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanítóbácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanítóbácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanítóbácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen azt, hogy miért örült a maga kis örömének.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadunk el, amely tiszta, rendes. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalás papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra irjátok, tintával, rendesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni

A pályázó neve: .....

Hány éves: .....

Lakása: .....

Hányadikba jár: .....

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa: .....

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásokat már elhelyeztétok.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél.

egy szép hajas babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan írta le öröme történetét

egy-egy meséskönyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimborában.

A legjobb írásról április 26-án döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelek is.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda
és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációját Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Eötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárak
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Hazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapólon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
ő kedője felvesz. o